

Tóbiás Krisztián

Kisrózsifalva

részlet

SZOBORAVATÁS

Szunyogh Elemér a polgármesteri hivatal parkolójában állt és meredten nézte a téren gyülekező, bográccsal, krumplival, hűtőtáskában hússal érkező embereket.

Meglehetősen egyhangú foglalkozás Kisrózsifalván parkolóőrnek lenni. A falu tizen-egynéhány utcájában van, hogy napokig egy autó sem bukkan föl, még átutazóban sem. Pontosabban csak egy. Kis Hugó, a polgármester, mindig autóval jár dolgozni, de ő is csak, mint mondja, azért, mert az autó üvegén keresztül tisztábban lehet látni, mi is a gondja-baja a szavazópolgároknak. Az ablaküvegen keresztül nem bántják az ember szemét a muslincák. Ezt máshol is így csinálják, szokta maga elé dörmögni a polgármester. Szunyogh Elemér meg mindennap kinn áll a parkolóban és őrizi ezt az egy autót. Az sem biztos, hogy van másnak is autója a faluban. A szóbeszéd szerint Pékné Szukics Emília, helyi önkormányzati képviselő asszony egy Mercédoszt rejteget a pincéjében, de ez csak szóbeszéd. Még soha senki sem látta, sőt a pincét is betemették nemrég. Csak áll, néha nekitámaszkodik a parkoló sarkában ágaskodó nyárfának, nézi a madarakat, bogarakat, néha letép egy levelet, vizsgálgatja a falevél erezetét, színét, fonákját, és múlnak a napok. Szunyogh Elemér környezetmérnök. Majdnem környezetmérnök. Majdnem egyetemet végzett komoly szakember. Még néhány vizsgálója lett volna hátra, mikor úgy döntött, hogy ő mégis inkább a természetben szeretne bóklászni, és nem egy íróasztal mögül elméletben fejtegetni, hogy hogyan óvjuk a világ-mindenséget az emberi civilizációtól. Az a lány öl – sóhajtott, és többé az egyetem környékére sem ment. Ő volt a falu legboldogabb lakója. Mindig mosolygott, köszönt mindenkinek és látszólag elégedett volt a helyzetével, hogy közmunkásként a polgármesteri hivatal parkolóját őrizhette, télen-nyáron kinn lehetett a szabadban, abban a bizonyos „lány öl”-ben.

Hős Eduárd parlamenti képviselő a nagy, fekete Audijával négyévente kétszer jelent meg a faluban. Egyszer a parlamenti választások előtt, amikor Kis Hugó polgármesterrel megbeszélték, hogy még a szavazás előtt milyen tendereket kell megnyerni a falunak, helyes döntésre ösztönözve a polgárokat, és egyszer az önkormányzati választások előtt, amikor nagy büszkén átadják, felavatják a tender támogatásával elkészült, felújított járdát, kultúrházat stb. Ezt ismételtelen ösztönző céllal a választások előtt.

Most azonban rendkívüli látogatásra érkezett Hős Eduárd. Ritkán történt ilyen, de ha a választások között is becsúszott egy-egy nyertes tender, és már végképp nem tudta lebeszélni a polgármestert a nagy, nyilvános átadásról, jött és tette, amit a haza és a falu lakói elvártak a szavazatukért cserébe.

Mikor megjelentek a polgármesteri hivatal ajtajában, Szunyogh Elemér haptákba vágta magát, majdnemhogy szalutált is, már lendült a keze, de az utolsó pillanatban eszébe jutott, hogy ez most nem az a hely, tehát csak állt a nyárfa mellett, mint a cövek.

Hős Eduárd és Kis Hugó megálltak a hivatal előtti téren magasodó, vászonnal letakart valami előtt. Ez az? – kérdezte Eduárd.

Ez – válaszolt Hugó nyakkendőjét igazgatva.

Nem volt egyszerű keresztülnyomni a hivatalokon. Több mint száz pályázat érkezett be, és voltak nagyon komoly tervek is, de Kiszózsifalva a választókörzetem egyik gyöngyszeme, foggal-körömmel harcoltam érte. Ezekkel a fogakkal, érted? Megérte.

Minden szavazópolgárunk nevében köszönöm, Képviselő Úr! Ez ugyebár az identitás... ami ugye nekünk fontos. Mindannyiunknak. A testület is egyhangúlag szavazta meg, pedig hát az ellenzék elég keményen igyekszik a fejlődés útjában állni.

Ellenzék kell, hogy legyen, ezt jegyezd meg Hugó. Ellenzék mindig kell, hogy legyen, ez a demokrácia, csak arra kell vigyázni, hogy ne legyenek sokan. Épp csak mutatóba. És néhány ellenzéki is kapjon pozíciót, felügyelőbizottság, satöbbi. Egy kevés plusz pénz, elszámolható, leköltséghatár, és máris van az ellenzék soraiban egy-két szövetséges, akire számítani lehet kényes ügyekben.

A férfiak már a bográcsot állították, a nők a hagymát pucolták. A gyerekek meg szaladgáltak, fociztak, előbb a parkolóban, majd miután a parkolóőr elkergette őket, átérezve munkája felelőségét és fontosságát, a bográcsok között és a magas, vászonnal letakart valami körül folytatták.

Amikor észrevették a képviselőt és a polgármestert, elcsendesedett a tömeg.

Kis Hugó kiállt a mikrofon elé, ismét megigazította nyakkendőjét.

Kedves Barátaim! Nagy nap ez a mai. Végre méltó helyére kerül, főtérré és egyben a szívünkbe is falunk múltjának egy meghatározó szelete. Mert igen. A mi falunk múltja szeletekből áll. Sok-sok szeletből, mint egy hatalmas dobostorta, és a mi falunk egy hatalmas dobostorta. Most hát ahogy azt a költő, Petőfi Sándor is írta, föltámadott a tenger, a népek tengere. Ha igazi tengerünk nincs is, de a nép, igen, ti, Kedves Barátaim, a nép föltámadott, mint a tenger. És nemsokára kezdődhet a legszebb hagyományunk, ami a gasztronómiánkat illeti, a bikatőke paprikás-főzőverseny, de előbb még átadom a szót Hős Eduárd parlamenti képviselő úrnak, majd a leleplezés következik. Parancsoljon, Képviselő Úr!

Kis Hugó mosolyogva ismét megigazította a nyakkendőjét és félreállt. Hős Eduárd lépett a mikrofon elé.

Polgármester Úr! Barátaim! Választópolgárok! Ez nekem megtiszteltetés. Megtiszteltetés, hogy itt lehetek egy ilyen nagy napon. A gyerekeink a jövőnk, mint tudjuk. Eljön az idő, amikor felnőnek és ők is választani fognak. Nekünk az a dolgunk, hogy megtanítsuk őket felelősségteljesen dönteni, ha eljön az idő, mert a jövőnk a gyerekeink és tőlük függ. És az is a dolgunk, hogy addig mindent megtegyünk, ami tőlünk telik, hogy a gyerekkor egy szép emlék maradjon, és hogy emlékezzenek rá, hogy mi mindent megtettünk mi ezért. Ahogy azt Polgármester Úr is említette, föltámadott a tenger, a népek tengere. Hát mi ez a tenger, ami föltámad, ha nem a gyerekeink. Legyenek gyerekeink, mint a tenger. Támadjanak föl. Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

Eduárd és Hugó a vászonhoz léptek, megfogták egy-egy sarkát és megrántották. A hatalmas vászon zuhogva hullott a földre és mindenki elkerelkedett szemmel nézte az eléjük táruló látványt.

Egy hatalmas, öt méter magas oszlop állt ott, kétoldalt egész a tetejéig vasrudak álltak ki belőle és a tetején valami furcsa alakzat rajzolódott ki.

Anatómiai tapasztalatok

Eduárd, még mindig mosolyogva, közelebb lépett a polgármesterhez.

Ez mi?

Szobor.

Szobor?

Az.

De Hugó, ez egy oszlop.

Hős Eduárd egyre idegesebb lett, gyorsan a nadrágzsebébe dugta remegő kezeit.

Ezt úgy nevezik, hogy posztamens, a tetejében ott a szobor. Petőfi Sándor mellszobra. Ott fönny. Látod? Sajnos a fotó, amiről készült, csak deréktól fölfelé örökítette meg a költőt, így, a történelmi hűség kedvéért mellszobrot készítettünk. Ki tudja, ugye, hogy mekkora a lába volt. Ilyen malórt ugye nem engedhetünk meg magunknak. Ugye?

De Hugó, nem az a legnagyobb baj itt. Ez a pályázat játszótér építésről szól. Ez neked játszótér? – folytatta Eduárd, egyre hangosabban. Én játszóteret lobbiztam nektek, nem szobrot vagy posztamenst vagy mit.

Nyugodj már meg – mondta Hugó és ismét a nyakkendőjét kezdte igazgatni –, nyugodj meg, ki van ez találva. Igyál egy pohár pálinkát. Látod azokat a vasrudakat? No az a játszótér.

Eduárd értetlenül nézett a polgármesterre, de a pálinka valamelyest megnyugtatta.

Azokra a vasrudakra – folytatta Hugó – fel lehet mászni. A gyerekek mászkálnak fel-le és játszanak. Ha így nézzük, akkor ez egy játszótér. Fenn, a csúcán meg ott van Petőfi. És ez már a nevelés. A nemzeti öntudatra nevelés, kérlek. Hadd tanulják meg ezek a gyerekek, hogy sokat kell mászni,

mire valaki olyan csúcokra hághat, mint Petőfi Sándor. Ez játék is és nevelés is. Mondhatni interaktív... Ez egy játszótér. Nemzeti.

Eduárd hunyorogva nézett a magasba.

Hát jó – sóhajtott –, ha te azt mondod, hogy ez megállja a helyét mint játszótér, akkor legyen. Elintézem én ezt is, mint mindig, de akkor tegyél róla, hogy játszanak itt gyerekek. Másszanak csapatostul akkor is, ha jön az ellenőrzés, mert fognak ellenőrizni is, az biztos.

Ne aggódj, lesz itt tornaóra meg családi program, néptánc meg minden, azt ellenőriznek, amit csak akarnak. Ez játszótér. Majd körbeültetjük szőlővel...

Szőlővel?

Persze. A szőlő hasznos, például sövénynek is jó, ősszel meg fel lehet kötni a rudakra a fürtöket. Kicsit aszalódik és olyan pálinkát lehet belőle főzni, hogy még az inka csillagászok is megnyalják az üveg száját.

Most hogy jönnek ide az inka csillagászok?

Ez kérlek csak egy amolyan szófordulat volt. Amolyan poén. A mazsolaszőlő-pálinka árára céloztam. Az csillagászati. Drága. Aztán meg az inka csillagászok...

Jó, jó, csak a gyerekeknek is legyen hely azokon a rudakon. Főzéskor meg jussak eszedbe, hogy én foggal küzdöttem a te pálinkáért.

Ez már csak természetes, barátom, a legjobb eresztésből küldetek neked.

Szunyogh Elemér parkolóór mindeközben egy ideig kerülgette a hatalmas oszlopot, majd hatalmasat köpött a tenyerébe és nekilátott felmászni a tetejébe. Ekkor már mindenki a bográcsok körül sürgölődött, tülekedett, az emberek kis papírtányérokka a kezükben igyekeztek beállni a sorba. Őt nem érdekelte az egész. Éberség, Elemér, éberség, nyögött, és közben mászott felfelé az oszlopon. Mikor felért a tetejébe, felült a mellszobor fejére és elégedetten nézett körül. Mégiscsak jó, hogy vannak ezek a pályázatok, a fene fog egész nap sétálgatni, reggel ide felmászok és látom a falu összes parkolóját.